

**Пренебрегнатата мъжественост на Източна Азия:
История, криза и глобално влияние върху хегемонната мъжественост**

Стела Георгиева Кехайова
Кореистика, I курс

Настоящата разработка се фокусира върху представата за мъжественост в Източна Азия. Въпреки че темата безспорно е доста обширна, този писмен труд ще разгледа само някои въпроси, които пряко касаят мъжествеността. Трябва да се подчертае, че всичко - от проучването, анализа и разглеждането на източници до изказването на мнения и извеждането на заключения - е свързано главно с Източна Азия. Ако трябва да бъдем още по-конкретни, вниманието е насочено най-вече към Китай, Япония и Южна Корея. Някои от разгледаните теми са формирането на идеята за „мъжественост“ и мъжката идентичност през различните периоди, кризата, която се свързва с тези понятия и маргинализираните и второстепенните категории на мъжкото население, като най-накрая се разглежда влиянието и развитието на тези „понижи“ групи върху доминиращия мъжки идеал. Целта на тази разработка е да отговори на въпросите, които вдъхновиха това проучване, а именно (А) „Какво е предизвикало появата на тези пренебрегнати мъжествености в обществото?“ и (Б) „Успяла ли е многобройността на тези потиснати групи да разклати популярността на баналния хегемонен модел?“.

Мъжествеността често притеснява и създава неудобство у мъжката популация, като едновременно оказва влияние и върху жените. Идеята за това какво всъщност представлява „истинският мъж“ и как се определя неговата мъжка същност въздейства върху редица аспекти от живота на мъжете: от техния статус в социалната йерархия през техните взаимоотношения с останалите мъже и жени до тяхното възприятие за самите тях, самочувствието и самооценката им. Влиянието на това понятие в мъжката психика е толкова силно, че се пренася дори върху чувството им за национална идентичност.

Уводната част на работата представя различните научни теории за типовете мъжественост. Чрез разглеждане на китайска литература, която датира от периода на последната династия Цин (1644 - 1912), се проучва мъжкият идеал, съществувал някога в Китай. Същевременно, използвайки други източници, се представят и сравняват представите за мъжественост в другите две ключови за работата държави, Корея и Япония. Историческото развитие има водеща роля в проучването, затова главната цел е с негова помощ да бъдат изследвани събитията от миналото, които са довели до съвременната криза на мъжкото его в гореизброените страни. С фокус върху значимостта на Втората световна война и на присъствието на американски войници в Източна Азия в същия период, се прави опит да се докаже, че автентичността на една мъжка идентичност винаги се определя от присъствието на друга мъжественост и сравнението помежду им. Тази хипотеза помага да се отговори на първия въпрос (А) „Какво е предизвикало появата на тези пренебрегнати мъжествености в обществото?“ и да се проследи причината за срива на съмосъзнанието и самовъзприятието у азиатските мъже.

Във втората част на разработката се засягат маргинализираните или потиснатите форми на мъжественост в Източна Азия, а именно „*отаку*“ културата в Япония и „*момчетата-цветя*“ в Корея, като вторите се сочат за първообраз на нова субкултура с женствен характер за младите момчета в Тайван. Тук ще се обърне внимание на още една изключително важна тема за проучването. Става дума за репрезентацията на азиатската мъжка личност, както на Запад,

така и в Азия. Фокусът ще е върху това как е представен този проблем не само в киното и в медиите, а и в научно-академичните сфери като се цитират доклади, свързани дори и с биологичните фактори, които правят силния пол в Азия различен от този в останалия свят. Разглеждането на този въпрос ще позволи да се направи една аналогия, един паралел между представата, която имат западните народи за азиатските мъже и тази, която имат азиатците за самите себе си.

Последната част от писмената работа продължава с изследването на феномена на източно азиатската „мека“ мъжественост, като се анализира и глобалният ефект на мъжките субкултури. Фокусът ще се центрира около интернационалното влияние на аниме феномите (фен-бази) и К-поп идолите/звездите в световен мащаб. Правейки тези явления обект на внимание и проучване, в края на разработката ще може да се даде един задоволителен отговор на втория въпрос (Б) „Успяла ли е многобройността на тези потиснати групи да разклати популярността на баналния хегемонен модел?“. Целта е да се докаже, че тези второстепенни групи мъже трансформират глобално приетия мъжки идеал, а заедно с това те бавно спомагат и за съживяването на забравените конфуциански принципи и ценности, които перфектният мъж би трябвало да притежава.

* * *

Като начало е важно да се дефинират двете понятия - хегемонна и нехегемонна мъжественост. Според Конел (1995, цитиран по Месершмид и Меснер, 2018) хегемонната мъжественост е съвременната форма на съвместимост между половете, която осигурява непрестанната доминация на мъжете върху жените и по този начин легитимира вечното неравенство между двата пола в едно предимно патриархално общество. Тази дефиниция по-късно е разширена от Шиперс (2007, цитиран по Месершмид и Меснер, 2018), според когото е задължително да се различават тези форми на мъжественост, които легитимират силата на мъжете от тези, които не го правят; тези мъжествености, които дават правото на мъжете да упражняват някаква сила и доминация над останалите. Връщайки се на теорията на Конел, той идентифицира четири специфични нехегемонни мъжествености, като ги класифицира като “съучастващи”, “второстепенни”, “маргинализирани”, и “противопоставящи се”. От неговото описание на тези термини се разбира, че макар различни, второстепенните и маргинализираните имат много сходства помежду си. Второстепенните мъже се определят като ненормална форма или вид аберация на хегемонния модел, докато маргинализираните са омаловажавани и дискриминирани заради техните различни социален клас, раса, етнос или възраст. Конел твърди, че съществуват много ясни отличителни характеристики между тези две категории, но за нуждите на настоящата работа тези термини ще бъдат използвани като взаимозаменяеми, тъй като видовете мъжествености, които ще бъдат анализирани по-късно отговарят на условията и на двете категории и спокойно могат да се определят и като двете. Няколко години след Конел, Месершмид (2016, цитиран по Месершмид и Меснер, 2018) усъвършенства теорията му като добавя към нея, че хегемонните мъжествености са по такъв начин конструирани, че те не само гарантират нееквивалентните връзки между мъжете и жените, но гарантират и неравенството между самите мъжествености. Месершмид утвърждава

три нови категории за нехегемонните мъже, групирайки ги в доминантни (преобладаващи), доминиращи (заповеднически) и позитивни. Въпреки че и трите групи спадат към типичните нехегемонни видове, интересното тук е, че само “позитивните” могат да се считат за напълно противоположни на хегемонния модел и за противопоставящи се на него. За “позитивно мъжествени” се смятат тези мъже, които допринасят за утвърждаването на егалитарните взаимоотношения между половете и за създаването на общество, което приобщава всички и се характеризира с разнообразие и отсъствие на йерархия. На базата на наблюденията на Уетерел и Едли (1999, цитирани по Конел и Месершмид, 2005) този тип момчета биха могли всъщност да са “най-мъжествените”, тъй като те открито се отричат и странят от регионалния за тях доминиращ образец.

За да можем да говорим за съвременните алтернативни форми на мъжеството в Източна Азия, трябва първо да се върнем назад във времето и да започнем от Китай, където концептът за “мека/ сладка мъжественост” всъщност е съществувал още преди няколкостотин години. Според китайската литература дискурсът за андрогинните мъже е бил широко разпространен по време на последната династия Цин. Поетичната и научната традиция на конфуцианската култура е илюстрирала идеалния мъж като мил, нежен, великодушен, разумен и сдържан що се отнася до неговите желания (Сонг, 2004). Колкото до външния вид на момъка, по-женствените черти са се смятали за по-съвършени и по-желани – обратно на мускулестия и физически силен мъж (У, 2003). Особено популярна форма на китайската литература, още от времето на династия Мин, са класическите китайски романи, които разказват за живота на красиви млади учени. Съгласно Уанг (2003) тези романи говорят основно за някой ерудиран главен герой, който често е и привилегирован с висок социален статус. Тези герои обаче не са в никакъв случай безсилни. Тяхната “мекота” и високо ниво на образование служат като ясни индикатори за изисканата им култура и изтънчен вкус, следователно те принадлежат към един сравнително висок ранг в обществото. Много добър пример за такъв крехък ученик, който е и обожаван от китайците, е ученикът Джан от романа „*The Western Wing*“ (на български: „*Западното крило*“). Той наистина е олицетворение на съвършения мъж за онова време, но, както Сонг отбелязва, неговата уязвимост и крехкост могат безспорно да породят антипатия, а дори и отвращение, сред западните читатели и така той може лесно да бъде грешно определен като гей. Този толкова женствен и покорен момък размива границите между половете и стриктната бинарна западна система пропада, а по този начин, както обяснява Халперин (1990, цитиран по Сонг, 2004), се нарушава дълбоко внедреното чувство за полово центрирана идентичност на западниците. Ако китайската литература се разгледа малко по-задълбочено, може да се види, че “крехкостта” на главния герой не се отнася само до неговия характер, а напротив, и до неговия облик. Деликатната визия е била задължителна, за да се постигне оптималната китайска мъжественост. Прекрасен пример за това е именно боготвореният герой Ландзъ от „*Langshi: Tales from a life of indulgence*“ (на български: *Ланшъ: Разкази от един живот на охолство*). Ландзъ е описан като отличен прелъстител на жени, които от своя страна изглежда, че в негово присъствие са били обхванати от похот и неконтролируема страст. Като повод за тяхната любовна обсебция се представя женственият облик на Ландзъ, неговата бяла като слонова кост кожа и замечтаната му усмивка (Фънгюесюан Йоусюандзъ, цитиран по У, 2003). Друг фантастичен герой и красавец е бил Лю Сю от „*Wushengxi: Silent operas*“ (на български: „*Ушънгси: Тихите опери*“), чийто създател акцентира върху белотата на неговата кожа пишейки, че “не съществува нито една жена с кожа по-бяла от неговата “ (Ли, 1992, цитиран по У, 2003: 22). Този тип мъже, както става

ясно от романите, са имали изключително силно влияние върху жените – те са ставали неконтролируеми и крайно похотливи в присъствието на такива партньори. Важно е обаче да се отбележи, че гореспоменатите истории са били писани от мъже. Това означава, че образи като на ученика Джан и Ландзъ в действителност са олицетворение на перфектния китайски мъж в очите на мъжете писатели, а не през погледа на жените (Сонг, 2004).

Когато става въпрос за историята на мъжката идентичност в Източна Азия е важно да се разгледат и сравнят обстоятелствата в различните държави. Ще обърнем внимание на Япония преди Втората световна война, където на пръв поглед ситуацията изглежда доста по-различна от тази в Китай по време на династия Цин. Като за начало трябва да се отбележи, че Япония се повлиява от Запада по-рано от нейните съседки. В края на XIX в. държавата стартира програма за внасяне на западната култура в Япония (Ръсел, 1996, цитиран по Лоу, 2003) и така японците се „впускат в едно ново приключение“, което с времето ще се окаже пагубно за тях. Внасянето и приобщаването на западни концепти за мъжественост в култура, която традиционно има напълно противоположни разбирания, подобни на тези в Китай, завършва с фатални за японската мъжка самоосъзнатост последици. Под въздействието на Запада японците дават всичко от себе си, за да станат поддръжници на западните идеали и част от „бялата“ мъжественост – стигат дотам, че, както казва Лоу (2003), до началото на XX в. те вече са изобразявали себе си с европейски черти. Японските мъже усърдно са имитирали Запада, но това се е случвало само на едно повърхностно ниво, а вътре в себе си останали верни на традиционните за тях мъжки ценности и идентичности. По същото време обаче се заражда един нов феномен. Между 1925 г. и 1931 г. в редица издания на списанието „*Нихон Шонен*“ (на български: „Японски момчета“) присъстват илюстрации на художника Кашо, чиито рисунки представят момчета, видимо различни от идеала, основан от Запада. Каджита Юджири (2010, цитиран по Хартли, 2015) твърди, че тези изображения всъщност са огледало на съвършеното момче в Япония, отбелязвайки, че лицата във въпросните рисунки вълпяват крехкост и чувство за слабост. Едновременно започват да се издават и разкази на тема „момчешка любов“. Понятия като мекота, пасивност и крехкост много бързо започват да се олицетворяват точно в тези момчета с хомосексуални наклонности. Може донякъде новият модел на японско момче да се оприличи с образа на крехкия учен в Китай. Тук е важно да се отбележи, че китайският идеал е бил създаден от мъже и е представял техните виждания, докато в Япония, както твърди Хартли (пак там), героите в хомоеротичните разкази са били създадени от жени артисти с цел те да бъдат прочетени и видени от други жени. Макар и измислени за жени, тези разкази жънели успех и сред определена група мъже, наричани „*фуданши*“, които са припознавали себе си в тези герои. Според Нагаике (2015) мъжете в Япония имат (подсъзнателно) желание да феминизират себе си, което всъщност сочи към колективната нужда на тези мъже да отхвърлят и да се противопоставят на наложената им мъжка идентичност. Идеята за феминизиране на мъжете представлява огромно предизвикателство за хегемонния мъжки модел в Япония, защото заплашва неговия авторитет и надмощие над останалите второстепенни групи. Ито Кимио (1996, цитиран по Нагаике, 2015) обяснява в своите проучвания върху мъжете как социо-културните обстоятелства в Япония тогава непрестанно се опитвали да променят и накарат японските момчета да се държат „мъжествено“ и да показват гордо своята доминантност и авторитет. Нагаике вярва, че историите с момчешка любов са представлявали може би единствената възможност за *фуданши* да преразгледат утвърдените полови роли и да предефинират собственото си разбиране за мъжественост. Може да се предположи, че

фуданши най-вече са идентифицирали себе си с тези герои като характерни за тях са били невинният поглед и детското изражение. Това предположение може да се потвърди от анализа на Нагайама (2006, цитиран по Нагаике, 2015) на кризата на мъжката идентичност. Според него феновете на момчешка любов подсъзнателно копнеят и те да станат „чисти“, невинни и очарователни като героите, на които се възхищават, и по този начин и тях жените да ги обичат безусловно, както обичат героите.

Прескачайки няколко години от историята на Япония, ще обърнем внимание на периода на Американската окупация в Япония като цел на тази част от разработката е проследяването на събитията от следвоенния период и как те са засегнали японците и по-точно самосъзнанието на японските мъже. След края на Втората световна война американски войници биват изпратени в Япония, за да „наглеждат“ държавата след като тя е победена от Съюзниците. Сама по себе си военната загуба дълбоко наранява самоуверената дотогава нация. Японците са принудени да наблюдават как някога процъфтяваща им империалистична родина се превръща в колония на по-силните. Японците понасят това подчинение толкова тежко, че и до ден днешен „те споменават събитията от 15-и август 1945 г. като „край на войната“, а не като „загуба“ (Нагахара, 2010: 62). Корниец (1994) твърди, че през този период цялата японска нация била феминизирана, а за мъжете това значело пълна демаскулинизация. Със западното присъствие идва и западното влияние, което принуждава японците да изградят тяхната расова идентичност на базата на вече издигнатия двоичен черно-бял расов модел на Запада, както пише Корниец в статията си. Подчинените обаче не успяват да определят себе си нито като бели, нито като черни; цветът на кожата им не се доближава нито до този на белите хора, нито до този на черните. Това чувство за расова неяснота и неопределеност поражда у японците самоомраза и срам насочен към собствената им раса. Писателят Нацуме Сосеки говори за една случка от негово посещение в Лондон през 1900 г. – случка, която се оказва доста „смириваща“. В свое писмо той описва някого, когото в началото мисли за непознат, като дребосък със странен оттенък на лицето, впоследствие обаче осъзнава, че всъщност е виждал собственото си отражение (Кацуйо, 1994, цитиран по Корниец, 1994). На пръв поглед изглежда, че случката и неприятният сблъсък на Сосеки със собствения му лик нямат връзка с темата, защото се отнасят до по-ранен период от разглеждания. Не трябва обаче да се пренебрегва фактът, че докато посещава Лондон през 1900 г. и писателят се сблъсква със същата категорична расова бинарност на Запада, с която се сблъскват и японците по-късно по време на Американската окупация. Сосеки се сравнява както с белите хора, които среща в Лондон, така и с черните. Танизаки (1977, цитиран по Корниец, 1994) също обсъжда как белотата на японците не прилича на тази на другите бели раси. Той твърдо заявява, че неговата жълта кожа се доближава повече до черната, като добавя, че и двете (жълта и черна) са много по-низши от бялата.

Темата за цвета на кожата е безспорно една много важна причина, довела до срыв на японското самочувствие, но не тя е причинила „кастрацията“ на народа. Най-смъртоносното оръжие на Запада срещу азиатските мъже е унижението на техните репродуктивни органи и сравнението им с тези на западните мъже, и най-вече тези на тъмнокожите мъже. Последните са били известни с тяхната фалическа сила още от дните, когато са били изпратени в Окинава, за да създадат американски военен обект във вече колонизирания японски остров (Корниец, пак там). В работата си Корниец споделя още, че и до ден днешен темата за вероятното фалическо превъзходство на черните мъже поражда силно притеснение и дори паника сред мъжете в Япония, като им припомня как някога са били феминизирани, а мъжкият им авторитет

е бил откраднат. Корниец прави и още един интересен коментар, а именно, че същата тема е радвала японските жени, които били изключително любопитни и заинтригувани от тази митична черна фалическа сила. Нарастващият интерес, дори мания, означава, че макар и подсъзнателно, жените вече са приемали японската мъжественост за отстъпваща пред чуждата. Гордостта и авторитета на „по-силния“ пол на Япония били отнети, докато Западът бил идеализиран. Огромната роля, която изиграва тази криза за мъжествеността може да бъде видяна и още по-добре разбрана в описанието, което Корниец дава на комикс в издание на японското еротично списание „Горо“ от 1992 г. Илюстрацията представя двама млади мъже, които се терзаят заради техните отчайващи и почти несъществуващи интимни връзки с жените. Те се жалват, че чужденците са откраднали партньорките им и докато оплакват самотата си бързо започват взаимно да се виждат в друга, по-романтична, светлина. Създателят на този комикс добавя към него и надпис, с който открито изразява искреното си притеснение относно бъдещето на Япония.

Почти по същото време и в Южна Корея положението за корейските мъже не е благоприятно. След загубата на Япония през Втората световна война Корея се освобождава от японската окупация. Както беше вече споменато, мъжкото его на японците било сринато с победата на Съюзниците. Важно е да се подчертае, че корейците са изпитали същото унижение като японците, но в случая на първите това е защото „освобождението“ им идва под формата на фалшив подарък, даден „назаем“ от чуждите сили (Чон, 2010). В книгата си Чон всъщност не използва думата „назаем“, но за нуждите на разработката тя е подходяща, защото макар и освободена, Корея не била истински свободна от чуждото влияние. Подарената свобода на Корея е последвана от период на милитаризация и макар на теория вече автономна, нацията била принудена да изпита тежестта на социокултурното влияние на Запада. Може спокойно да се каже, че дадената свобода е била само една илюзия. Чон смята, че наложените западни идеологии и мъжки идеали са предизвикали, или по-скоро са изкарали наяве, криза във вече отслабения народ. Тази криза разкрива и мнението на корейския народ за Запада, който в техните очи изглежда като една опасна сила, заплашваща корейските мъже. Чун и Ким (1998, цитирани по Чон, 2010) разказват за Сеул през 50-те години на XX в., когато американските войници изпълнили по онова време улиците на града, викали „жени“ на всички, които срещали, без значение от техния пол. Феминизирането на корейските мъже символизира метафоричната „кастрация“ на държавата и доминацията на Запада. Анализът на Чон на корейската литература през следвоенния период илюстрира колко дълбоко е било проникнало чувството за срам и позор в съзнанието на корейците. В литературните трудове от това време често се е говорело за любовни триъгълници между американски войник, корейка и кореец, като кореецът се определял като безсилен в сравнение с храбрия и агресивен американец. Чон обяснява как дори и в днешни дни същите мисли и притеснения дебнат в корейското съзнание и им напомнят за годините, в които държавата им е била „изнасилена“.

Би било удачно тук да се направи кратко сравнение на феминизирането на мъжете в Япония с това в Корея. В случая на Япония се наблюдава деградация под формата на отцепване и отхвърляне на мъжете, като се сравняват техните по-маломерни полови органи с идеалните на западните. Манията на японките и тяхната обсебеност от западната издръжливост и сексуален апетит допълнително влошават ситуацията и още повече накърняват вече сринатото мъжко его на японците. В случая на Корея мъжете са унижавани чрез употребата на пейоративна реч от страна на американските войници и публичното им определение като жени. Трудно е да се открие информация, която да показва как самите корейки са гледали на американските

войници. Добре известно е обаче, че много от тях са прибегвали към проституция. Благодарение на написаното от Чон (2010) се знае, че те са го правили от отчаяние за разлика от японките, които по собствено желание са имали интимни връзки с окупаторите. Следователно, не може подробно да се изследва как изборът на чуждестранен партньор се е отразявал на корейското мъжко его, защото чужденците не са били точно избирани или предпочитани, а по-скоро използвани като начин за оцеляване по онова време.

Днес, в XXI в., тази криза на мъжествеността в Източна Азия все още не е отминала. Вече разгледахме как окупацията на Япония от САЩ е повлияла на националното чувство за гордост и чест. Истина е, че оттогава е изминало достатъчно време и е логично да се предположи, че самочувствието на японските мъже се е възстановило. Уви, това не е така. Характерен за ситуацията е цитатът на Мураками (2005, цитиран по Касегард, 2010), който казва: „макар и в Япония вече да цари мир, непреодолима омраза от миналото дебне и може да се усети и до днес; натрупано и таено огорчение за унижението, за което така и не си отмъстиха“. Изкуствоведът Саураги Ной (2005, цитиран по Касегард, 2010) интерпретира най-често срещаните теми в японската поп култура и анимация като начин да се компенсират загубата от Втората световна война. Наистина войните, дори и в измислени светове и измерения, са предпочитана тема в съвременното аниме и определено служат за изкупление на неспособността на Япония да опази народа си. Милитаризацията, която е последвала, в комбинация със здраво утвърденото феминизиране на японския мъж се проявяват под формата на криза на мъжката идентичност на национално ниво. Това довежда до чувството в много мъже, че те не могат да удовлетворят и отговорят на изискванията на наложения западен идеал, а в други случаи те просто отказват да се подчинят на тези норми. За да избегнат срама и нямайки друг избор, те се отчуждават от обществото и се отдръпват от всички социокултурни действия и събития. След няколко години, МакНикол (2008, цитирана по Фрющюк и Уолтхол, 2011) адресира този проблем, като представя и някои стряскащи статистики. Притеснена от постоянно растящия брой на изолирани младежи тя казва, че през 2008 г. е установено, че повече от милион млади японци спадат в категорията на аутсайдерите.

Тази група маргинализирани мъже, които са почти невидими в обществото, трупат своите проблеми далеч от погледа на останалите. Това са така наречените „*отаку*“. Думата няма буквален превод на български, но в Япония названието *отаку* (おたく или オタク) се използва, за да се назоват хора, в повечето случаи мъже, които са обсебени от манга и аниме, не демонстрират никакъв интерес към контакт с реалния свят и често изпитват чувства само към измислени герои (и понякога герои). В очите на японските власти тези мъже представляват голяма заплаха за съвременния хегемонен модел на стабилния фирмен служител, който е женен и може да се грижи за семейството си. Ужасени от *отаку*, държавните представители и социалните критици свързват този проблем с инфантилността, която се е приписвала на японските мъже по време на Американската окупация - състояние на недоразвитост и детинство, което те така и неуспели да превъзмогнат (Мураками, 2005, цитиран по Фрющюк и Уолтхол, 2011). *Отаку* по принцип се възприемат от останалите като социално отцепени индивиди, чиято външност е крайно отблъскваща и чиито интереси се въртят само около маниакалното гледане на аниме. Те са, следователно, напълно безобидни. Представата на обществото за тези изолирани мъже драстично се променя през 1988-1989 г., когато става ясно, че серийният убиец на четири малки момиченца, Миязаки Цутому, е *отаку* (МакЛеланд, 2015). Известни психолози

по онова време се възползват от трагичния случай, за да генерализират инцидента и да обявят всички членове на *отаку* обществото за психически нестабилни, извратени и злонамерени хора, които не могат да разграничат реалността от фантастичния свят на анимациите, видео игрите и манга-та (Кинсела, 2000, цитирана по МакЛеланд, 2015). Тази трагедия подтиква населението да намрази и отблъсне *отаку* още повече, след като те официално вече са заплаха за обществото. В Китай пък маргинализираните мъже (те нямат никаква връзка с *отаку*) се смятат за по-голяма заплаха за китайската хетеросексуална мъжественост от която и да е категория жени (Браунел и Уасерстром, 2002, цитирани по Фрющюк и Уолтхол, 2011). Може ли това да означава, че маргинализиран мъж се смята за по-лошо от феминизиран? Може би да. Отцепените мъже може да са извратени, лукави и проклетни, докато „крехките“... те могат просто да са недостатъчно мъжествени. В крайна сметка, женствен е по-добре от зъл, нали?

Другата също толкова важна група потиснати мъже са представителите на „крехката“ мъжественост. Тук трябва да се отбележи, че прилагателното „крехък“ може да има много значения; възможно е да определя момче, което е повече женствено, отколкото мъжествено, но може и да описва млади мъже, които просто отказват да следват хегемонния прототип. Представителите на въпросната група са често наричани и „момчета-цветя“ (в Корея) или *конминам* (на корейски: 꽃미남). Нарочно „в Корея“ е написано в скоби, защото там този феномен няма негативно конотативно значение. Напротив, в по-ранни периоди, по времето на древното кралство Шила дума, подобна на *конминам*, а именно *хуаран* (на корейски: 화랑), се е използвала, за да опише елитна група от воители. С времето значението се изменя и *хуаран* са наричани синовете на аристократите, но през VIII в. от корейската история тези „младежи-цветя“ вече не залагат само на произхода си, а точно обратното, полагат усилия, за да се обучават и да са конкурентоспособни на другите си връстници (Федотов, 2013). Вижда се, че този концепт за мъж с женска красота не се е считал и продължава да не се счита за нещо лошо в Корея. Може да се вмъкне, че тези младежи не представляват проблем нито в Китай – там, както бе посочено още в началото на разработката, женственият облик е бил даже предпочитан. Наблюдавайки влиянието на тези момчета в Източна Азия изглежда, че има само една държава, където те се смятат за проблем. Смит (1972, цитиран по Фрющюк и Уолтхол, 2011) твърди, че основаването на Новото Общество на Мъжете (*Шинджинкай*) през 1918 г. е било един от първите знаци, които сигнализирали за появата на нова различна мъжественост в Япония, много преди войната и окупацията. Мъжественост, която страни и се отклонява от вулгарността и „развалените“ мозъци на възрастните. Това, което повече плашело японските държавни органи обаче били новите „меки“ момчета, които приветствали андрогинността и възприемали своята женствена страна (Роден, 1990, цитиран по Фрющюк и Уолтхол, 2011). Идеята, че хегемонният фирмен служител е свършеният модел за подражание започнала да губи привържениците си, защото младите просто вече не се интересували от утвърдените мъжки роли (Фрющюк и Уолтхол, 2011). На базата на този и на предишния параграф, можем да заключим, че всяка форма на мъжественост, която не съвпада изцяло с хегемонния идеал в Япония би могла много лесно да се определи като заплаха за благополучието на японската нация.

Следва да обърнем внимание на това как азиатските мъже представят себе си. Ако обърнем поглед към азиатското кино, може би се очаква да срещнем филми, които да изобразяват азиатския мъж като достойна личност, изпълнена с гордост и самочувствие, за да

компенсират реалността. Базирайки очакванията си на изследването на Втората световна война, може да се предположи, че азиатското кино ще бъде използвано, за да възстанови гордостта и честта на цялата раса. Учудващо е, че всъщност е точно обратното. Тази разработка се придържа към анализа на три филмови продукции, които са най-подходящи за целите на работата. Това са филмите "Aimless Bullet" (на български: „Безцелен куршум“, на корейски: 오발탄), "Fist of Fury" (на български: „Яростни юмруци“) и сериалът "Densha Otoko" (на български: „Мъжът от влака“, на японски: 電車男). Всяка една от тези продукции предава свое собствено и единствено послание на зрителите: първият разкрива депресиращата реалност на свободата-проклетие; вторият служи за изчистване на името на една опетнена нация; последният разглежда притеснително и ескалиращо социокултурно предизвикателство, което е като "петно", лепнато на цялата държава. Най-старият от трите, корейската трагедия от 1960-те „Безцелен куршум“ разказва историята на едно корейско семейство, което трудно свързва двата края след освобождението на Корея. Семейството живее в пълна мизерия и нищета – нещо, което се очаква от един военен филм. Ситуацията обаче рязко се влошава и става непоносима. За да успее да оцелее в тази жестока реалност, сестрата на главния герой прибегва към проституция, а нейна клиентела са американските войници. Чон пише, че главният герой, Чолхо, се проваля в ролята си на глава на семейството и не успява да защити близките си и по-точно сестра си. В следвоенния период да се опази честта и чистотата на корейските жени е било най-важният дълг на всеки един кореец. Мъжете не е трябвало в абсолютно никакъв случай да позволяват насилието върху корейските жени от страна на американците. Жените, които са имали интимни контакти с чужденците, са били считани за леки, а тяхната стойност буквално се е свеждала до нулата. В този случай героят на Чолхо символизира неспособността на Корея да се изправи срещу Запада; той е живото въплъщение на една нация, която не успява да спази обещанието си към нейния народ. Той мрази себе си точно толкова, колкото и народът мрази държавата. Посланието и целта на „Безцелен куршум“ е да подчертае разочарованието и горчивината на корейците, не само заради безсилието на правителството им, но и заради безполезността на корейските мъже.

Противно на предишния филм, „Яростни юмруци“ функционира като „гума“, за да се изтрият загубите на китайския народ. Историята е била безмилостна с тях; всеки сблъсък със Запада през ХХ в. завършва със загуба за Китай. Китайските войници били безпомощни срещу западните инвазии и така държавата значително отслабнала. За разлика от тях обаче техните азиатски съседи, японците, преуспяват и стават имперска сила. Благодарение на този паралел, китайците си спечелват прякора „болните мъже на Източна Азия“ - термин, който успява да проникне много дълбоко в китайското съзнание и идентичност (Луи, 2003). Мъжествеността на китайците е тежко ранена – тя е почти унищожена. Те не просто били по-низши само спрямо Запада, те били и най-безполезните от цялата азиатска раса. Луи описва любимата на всички сцена от „Яростни юмруци“, когато Брус Лий доказва, че някога потъпканата сила на китайците се е възвърнала, като счупва табела, на която подигравателно е написано „Болният мъж на Източна Азия“. Доста интересен детайл в спомената сцена е, че тази табела всъщност се държи от японски каратисти. Този момент от филма позволява на китайците да поправят миналото, да изкупят срама си и същевременно да отмъстят на техните врагове, и по-точно на японците. Мъжката им идентичност е вече възстановена и те спират да са "отпадъкът" на Азия.

Филмът, който е най-показателен, е японският сериал „Денша отоко“ от 2005 г. Сериалът разказва историята на един млад *отаку*, Денша, който след поредица от неловки срещи и събития успява да си намери приятелка, която пък изглежда, че изобщо не му подхожда (поне на външен вид). Наистина сериалът е едно брилянтно произведение на изкуството. Всичко от героите и сюжета до избора на музика е толкова добре измислено и всеки детайл има своето специално място в посланието на филма. Както вече бе споменато, *отаку* представляват една непреодолима пречка пред японското общество и хегемонния мъжки модел на подчинения служител. Може да се каже, че до някаква степен *отаку* дори заплашват бъдещето на Япония. Нека не се забравя, че през 2008 г. повече от милион млади мъже са се определяли като *отаку* – били са изолирани и отцепени от всякакъв вид комуникация с останалите (МакНикол, 2008, цитиран по Фрющюк и Уолтхол, 2011). Това означава, че повече от милион младежи вероятно няма да създадат семейства, следователно няма да оставят и потомци. Местните власти имат всяко право да се обезпокоят, ако се вземе предвид какви последици ще има *отаку* културата за популацията на страната.

Първият епизод започва с уводна сцена, където се представят тълпи от *отаку* в район Акихабара, които маниакално и обсебващо се радват на фигурките на известни аниме герои. Това, което е интригуващо обаче, е изборът на песен за тази емблематична сцена. Продуцентите избират песента „Господин Робото“ на американската рок банда Стикс. Самата песен има една подигравателна нотка, която може да се усети и от текста ѝ. Част от текста на „Господин Робото“ звучи така: „Ако видиш, че се държа странно – не се плаши, аз съм просто един мъж, който има нужда от някого и някъде, където да се скрие“ и точно този стих върви, докато на екрана се показват *отаку* (Напиер, 2011: 125). Въпросният стих предварително класифицира тези маргинализирани мъже като странни и особени хора, но фактът, че се пее от американци е вид допълнителен слой ирония. Може би чужденците са по-добри в подигравките от японските сънародници? Възможно е да се намеква за комплекса за малоценност, който изпитват японците и до днес заради Запада. Не е изключено да се загатва за притеснението на японците, че странните *отаку* петнят националния имидж, или както предполага Напиер, може да става въпрос за разпространената идея, че *отаку* са “единствено японски феномен” – само там съществува този проблем (Напиер, 2011: 131).

Освен ироничното представяне на състоянието на *отаку* с помощта на чуждестранна музика, Напиер смята, че сериалът предлага вникване в истинския живот на един *отаку* – това се случва чрез определени сцени, които обаче, освен че показват реалността, едновременно загатват и за проблемната им мъжественост. Първото нещо, което се забелязва в тези герои, са техните дрехи и абсурдна мода – те имат вид на типични усамотени зъбъри; визията им лесно може да се определи като подигравателна, особено когато е съпоставена с тази на работниците и бизнесмените. Относно тяхното участие в обществото, главният герой, Денша, всъщност работи като служител във фирма, но не комуникира с никой друг представител на обществото, освен с шефа си, с двамата си *отаку* приятели и със семейството си. Зрителите виждат Денша като един отцепен и отчужден индивид, чиито сигурно пространство и начин за бягство от реалността са анимациите и видео игрите. За тези маргинализирани мъже това е единственият начин да изразят своите чувства и емоции и да изживеят фантазиите си. За разлика от истинските жени, които често са отвратени от *отаку*, фантастичните героини от анимациите не ги отхвърлят.

На пръв поглед сериалът изглежда само като една комична и нелепа илюстрация на упадналите мъже в Япония. Въпреки че в началото те са подигравани, филмът им дава шанс да поправят имиджа си и може би да спечелят разбирането и симпатиите на останалите японци. Една определена сцена от сериала, която се отличава, е запознанството на Денся със Саори, двамата главни герои. Тяхната среща е резултат на храбростта на Денся, защото той буквално спасява Саори от това да бъде насилена от друг възрастен пиан мъж. Всички жени, пътуващи във влака, са силно впечатлени от постъпката му, тъй като такива смели мъже са рядкост в съвременното японско общество (Напиер, 2011). Тази сцена сама по себе си отваря вратите за една нова дискусия относно реалната мъжественост на *отаку*. Макар и уединени, те демонстрират невиджан кураж и се доказват като по-мъжествени от болшинството, което се придържа към хегемонния модел. С всеки следващ епизод Денся дава всичко от себе си, за да впечатли Саори и в един момент е готов даже да се откаже от *отаку* идентичността си само и само да не загуби жената на мечтите си. Интересното тук е, че всъщност Саори никога не поисква такава саможертва от него. Напротив, това, което го прави толкова привлекателен в нейните очи, са неговата уникалност и скромното, или по-вероятно неопитно държание спрямо нея. Саори е интелигентна и красива дама; изглежда като жена, на която не приляга да има връзка с някой толкова задръстен тип – или поне това мислят всички, освен нея, разбира се. Въпреки всичките препятствия, с които се сблъскват, Денся и Саори накрая се събират и той успява да запази самоличността си на *отаку*! Това значи много повече от просто един щастлив край. Това е лъч надежда за всички маргинализирани мъже в Япония. Сериалът изпраща безспорно позитивно послание, както за *отаку*, така и за бъдещето на Япония. С други думи, успешната връзка на Денся изравнява служителите и бизнесмените със зубърите; доминантните с второстепенните. Намеква се, че *отаку* също копнеят и заслужават да усетят обичта на истински партньор, точно толкова, колкото и всеки друг обикновен мъж. Заключениеето на Напиер относно „Денся Отоко“ е показателно. Тя твърди, че е възможно необичайният и позитивен характер на Денся да символизира зараждането на алтернативна форма на мъжественост – такава, която успешно да комбинира храброст и чувствителност.

Като обобщение може да се каже, че начинът, по който азиатците представят себе си може да бъде определен единствено като противоречив. Понякога ролята им са олицетворение на една провалена мъжественост, а в други случаи се опитват да защитят репутацията си и да изчистят опетненото си име на женствени мъже. Едно е сигурно – те слагат край на мълчанието около маргинализираните и потиснатите мъжки форми и поставят началото на една нова ера – нещо, което не се случва на Запад, където всеки мъж, който не се придържа към върховния хегемонен идеал на сила и агресивност се счита за „недостатъчно мъж“. Мураками (2005, цитиран по Касегард, 2010) потвърждава тези наблюдения като твърди, че азиатците трябва да се гордеят с изкуството си (и със себе си) – изкуство, което години наред е било унижавано, подигравано и смятано за ненормално.

След анализа на три азиатски филмови продукции е задължително да се разгледа и как азиатските мъже биват представяни от Запада. В този случай ще бъде използван по-широк набор от източници като научни доклади, предпочитан речник, мнения на критици, и разбира се, филми, за да бъдат максимално обективни сравненията и критиките, изложени в разработката. Като начало да разгледаме някои любопитни научни открития, които прави ученият социолог Дж. Филип Ръштън. През 1990-те той решава да изследва връзката и съотношението между размера на мозъка и сексуалния апетит, за да може да защити теорията

си, че двете понятия са обратнопропорционални (Ръштън, 1997, цитиран по Луи, 2003). С други думи, според Ръштън, колкото по-голям е мозъкът на даден човек, толкова по-малко този човек ще се занимава с репродуктивни дейности. Това негово твърдение може да се „преведе“ и по следния начин: азиатците са по-умни и следователно по-малко сексуални; африканците са обратното на азиатците (да си припомним онази митична фалическа сила на тъмнокожите мъже, за която стана въпрос в началото на изследването); европейците са някъде по средата. Луи (2013) твърди, че такива открития придават академична значимост и легитимност на широко разпространени и често пристрастни мнения и разбирания за азиатската мъжественост. Пример за такъв пристрастен и едностранчив доклад е този на журналиста Джеймс Фалоус, който той нарича „Японците са различни от теб и мен“ (Фалоус, 1986, цитиран по МакЛеланд, 2015). Макар и критичен към японците, докладът представя тях, и вероятно всички азиатци, в коренно различна светлина. Обратно на доклада на Ръштън, трудът на Фалоус открито ги критикува и „изобличава“ тяхната перверзност, извратеност, безразборна сексуалност и даже ги обвинява в „прикрита педофилия“ (МакЛеланд, 2015, стр.253). МакЛеланд твърди и, че докладите върху японската поп култура на английски език често, ако не винаги, създават впечатлението за една развратна и без морални принципи Япония. На кого може да се вярва - на журналистите или на учените? Единият казва, че азиатците са аромантични и имат ниско сексуално влечение, а другият ги обвинява точно в обратното. И двамата са крайни и изразяват остри коментари и критики, но те представят двете противоположности. Базирайки се на информацията, представена в това проучване, може да се твърди, че заключенията на Ръштън обобщават преобладаващото отношение към азиатците от страна на всички останали.

Когато става дума за японските аниме и манга, трябва да се прегледат всички страни на тази арт култура. Фалоус илюстрира света на аниме-то като извратен и провокативен, но какво имат да кажат останалите учени и социолози? Тук трябва да се отбележи, че на Запад засиленият интерес към аниме и фенското държание обикновено се асоциират с хора, които са изключително интровертни, наричани още и „уииб“. Тази жаргонна дума е подигравателен и даже обиден термин за определение на подобия на *отаку* извън пределите на Азия. Не е учудващо, че реално няма друга дума, с която да се определят тези хора. Нима това значи, че всеки, който се идентифицира като фен на аниме, трябва да бъде унижаван? Първо ще видим как се гледа на *отаку* извън Азия. Някои от най-често срещаните стереотипи наблягат на „инфантилното“ им поведение, тенденциите за изолиране и страха от връзки с реални хора, докато други настоятелно ги обявяват за хора с „шизотимен темперамент“ (Сайто и др., 2011). Сайто и др. не подценяват и не отричат напълно истината в тези стереотипи, но считат, че тези предположения са напълно безполезни, защото те не могат реално да пресъздадат същността на *отаку* обществото. През 2008 г. японецът Такашита Тайчи, виден представител на *отаку*, създава онлайн петиция с цел да се узакони правото за сключване на брак с аниме герои (Кондри, 2011: 206). Тази петиция, разбира се, бива посрещната с много ирония и сарказъм от журналистите извън Япония - те се отнасят със ставащото като с нещо, което „само онези шантави японци“ биха направили (ТП, 2008, цитиран по Кондри, 2011). Азиатците не са унижени само заради увлечението им по анимациите; тяхното изкуство също е засегнато. Роберсън и Сузуки (2002, цитирани по Кондри, 2011) адресират случая, като подчертават колко чувствителен става Западът, когато стане дума за различните мъжествености. Факт е, че японските анимации представят набор от разнообразни мъжки идентичности на зрителите, а благодарение на постоянно растящата популярност на този жанр, това може да означава само

едно: господството на хегемонната мъжественост може би е застрашено. С цел това да се предотврати, западните общности решават активно да „смирят“ мъжете фенове на аниме, класифицирайки ги като негодни за обществото аутсайдери, които са същевременно феминизирани и десексуализирани (Дженкинс, 1992, цитиран по Клоуз, 2016). В Америка популярната култура непрестанно лепи етикети на *отаку* обществата, определяйки ги като неопитни в интимните отношения, отнемайки им така част от тяхната мъжественост (Клоуз, 2016). За белите аниме ентузиаста, както казва Клоуз, единственият път към изкуплението минава през категоричното отказване от *отаку* културата и, разбира се, намирането на партньорка, за да успеят все пак да достигнат до хетеросексуалния мъжествен норматив.

За да е пълен и обективен анализът, следва да включим и пример от западното кино. Не е тайна, че не малко пъти на азиатците се дават роли на зубъри или просто на странни индивиди (Чиу, 2018). Чиу твърди, че понеже азиатците са смятани за по-малко привлекателни и немъжествени, почти никога не им се дават главни роли. В книгата си Шимизу (2012) задълбочено изследва концепта за азиатската мъжественост в американските филми. Филмът, който тя цитира в работата си, "The Crimson Kimono" (на български: „Пурпурното кимоно“) от 1959 г., разказва за любовен триъгълник между американец, американка и японец. Двата главни герои, белият Чарли и азиатецът Джо, са двете противоположности: единият е агресивен и настоятелен, а другият е мил и грижовен. Дадените им роли би трябвало точно да имитират „реалността“, или по-скоро стереотипите и предубежденията, които Западът има спрямо реалността. Шимизу добавя, че „двата вида“ мъже подлежат на постоянно сравнение през целия филм, като тя набляга на „невидимото“ съперничество между силно и крехко, агресивно и нежно, и най-вече между доминантното и потиснатото. В „Пурпурното кимоно“ Чарли бурно и страстно преследва своята цел, красивото американско момиче Кристин, като открито изразява своите интимни намерения към нея. От друга страна, японското момче Джо се опитва да впечатли своята любима, прекарвайки времето си с нея и чрез смислени, а понякога и емоционални разговори. По-късно в историята на героите става ясно, че Кристин всъщност се влюбва в „крехкостта“ на японеца Джо. Най-интригуващият момент от целия филм е един разговор на Джо с негов приятел. Японецът знае, че Кристин е влюбена в него и чувствата им са взаимни, но настоява, че тази връзка не може и не трябва да просъществува. Веднага възниква въпросът „Но защо?“. Отговорът на този въпрос се крие в началото на нашата разработка, където се обсъждат последиците от Втората световна война за японците. Филмът е създаден през 1959 г., а това означава, че след почти 15 години „раните“ от позора на Япония и окупацията на държавата от американците все още не са се затворили. Връщайки се на разговора между Джо и неговия приятел, първият твърди, че да има връзка с бяла жена просто не е правилно. Той не може да си представи, че заслужава такова момиче. В случая азиатецът не е нито омаловажен, нито подценен от околните, а напротив, той сам затвърждава низшия си ранг.

Като заключение на изследването върху представянето на азиатската мъжественост в западните общества, може би тази разработка не доказва нещо ново и непознато досега, а просто потвърждава сегашната ситуация. Преди това проучване е много вероятно да сме очаквали, че западните медии осмиват азиатците и това до голяма степен се оказва самата реалност. Няма как да не е така. Не защото свързаните с тях стереотипи са наистина верни, а защото продължителното им налагане от Запада е успяло да ги направи такива. За западните народи изглежда, че опетняването на азиатската мъжественост е толкова важно, че те бързат да

отцепят от обществото всеки, който посмее да се интересува или хареса азиатската поп култура. В това има логика, защото как иначе да продължи западният мъжки идеал да превъзхожда новите източно-азиатски модели?

Третата и последна част на тази писмена работа е пряко свързана с маргинализираните мъжествености на Източна Азия и по-точно с *отаку* и *момчетата-цветя*. В тази част ще проучим до каква степен потиснатите мъжки форми в Азия предизвикват и оспорват хегемонния модел на глобално ниво. Задачата е да отговорим на втория въпрос (Б), който бе зададен в началото на тази работа, а именно „Успяла ли е многобройността на тези потиснати групи да разклати популярността на баналния хегемонен модел?“. Започвайки с темата „аниме“, ще разгледаме неговото влияние в световен мащаб и дали и по какъв начин е променило представите на хората за понятията „пол“ и „мъжественост“. По-рано обсъдихме как японските анимации често са посрещани с много предубеждения в западните страни. Макар и това да е вярно, не трябва да се подценява техният принос за „разширяването“ на света на мъжественостите. Клайд (2021) потвърждава тези промени и отбелязва, че благодарение на аниме фен-групите феновете имат възможността да преосмислят и установят свои собствени разбирания за половете и междуполовите връзки без те да биват критикувани и осъждани. Клайд също пише, че според някои членове на фен-групите вече цялата аниме общност се характеризира от хомосексуалност. С други думи, идеи като „пластична“ или неопределена полова идентичност и полово разнообразие са не само приемани от аниме феновете, а са вече неизкоренима част от тези групи. Това позволява по-нататъшното развитие на нови и различни мъжествености и техния разцвет в аниме обществото. Нарастващата популярност на аниме и манга означава, че все повече и повече хора се сблъскват и запознават с не-хегемонните мъжки идеали и с времето тези разнообразни мъжествености биват все по-често разбирани и приемани. Макар и напредъкът в правилната посока да е неоспорим, Клоуз (2016) подчертава, че, за съжаление, стереотипите не могат лесно да се изкоренят от общественото съзнание. Едно обаче е сигурно – японските аниме субкултури и техните привърженици разполагат със сила различна от всички останали: сила, която е толкова „крехка“ и същевременно толкова могъща; сила, способна да създаде нови мъжествености, да пречупи наложените полови норми и малко по малко да „пренареди“ мъжките форми в световната класация.

Има безброй много фактори, които могат да повлияят на това какво всеки смята за нормална мъжественост. Не е лъжа, че един от тези важни фактори е именно Западът с неговия манталитет, че мъжката автентичност се определя единствено и само от сила и агресия. По-нагоре разгледахме потиснатите аниме общества и как те допринасят за пъстротата в идентичностите на мъжете. Ако трябва обаче феноменът на „разширяване на спектъра от мъжествености“ да се разгледа по-задълбочено, то тогава е задължително да се обърне внимание на „момчетата-цветя на Корея“ и какво правят те за това. Терминът „момчета-цветя“ се използва, за да се назоват мъже (предимно с азиатски произход), които са олицетворение на „меката сила“. Те се обличат и държат по-женствено от приетото и са мили и грижовни партньори. През последните години „крехките“ мъже стават известна черта на азиатските държави, но на запад те си остават маргинализирани. В ушите на западниците думата „мек“ все още звучи идентично с думата „женствен“. Благодарение на разпространението на Халю, феновете на корейската поп култура също са се умножили стократно и това неминуемо води до промяна в отношението към феминизираните азиатци.

Халю феноменът, или т.нар. Корейска вълна, запознава наново света с тази алтернативна форма на „меките“ мъже. Не може да се нарече нова, защото тя всъщност има своите корени в древната конфуцианска традиция на красивите учени (Сонг, 2016). Тъй като тази идея произлиза от Азия, най-удачно би било първо да се анализира как „меката мъжественост“ се е отразила на източните общества. Сонг вярва, че възраждането на толкова древни конфуциански ценности е начин младото азиатско поколение да отговори и да се противопостави на общоприетия образец за мъжко съвършенство. Широкото разпространение на „крехкия“ идеал в източните страни показва, че е напълно възможно теорията на Сонг да е вярна. Ян (2014) споделя мнението на Сонг и добавя, че в съвременното социокултурно азиатско общество хегемонните и нехегемонните мъжествености не само съществуват едновременно, а даже често си съперничат. Ян използва Тайван като пример за държава, където „новият“ мъж е активно лансиран. Там, казва Шоу (2007, цитиран по Ян, 2014), визията на женствено и стилно момче, което прилича на К-поп идол, е приемана добре и младежите са даже насърчавани и поощрявани да подражават на този модел. Това явление всъщност наемква, че женствената момчешка култура се изкачва по социалната стълбица (Ийда, 2005, цитирана по Ян, 2014) и в източно-азиатските общества започва по-засилено присъствие на разнообразни идеали. Дали обаче мъжките модели популяризирани чрез К-поп и К-драми поставят под съмнение легитимността на половите норми и в останалите източно-азиатски държави? Ако се вземе за пример Япония, то там може да се видят леки, съвсем бегли изменения в съзнанието на нацията и в разбирането ѝ относно мъжествеността. Кастро-Васкес и Киши (2003) провеждат няколко интервюта с момчета ученици в една от най-добрите гимназии в Япония. По време на интервютата някои момчета признават, че в днешно време общоприетата идея за вида на един мъжествен мъж постепенно изчезва и все повече заприличва на фантазия. Други обаче изразяват нуждата да се придържат към хегемонния модел. Интересното е, че независимо от това какво всяко едно от тези момчета смята за нормална мъжественост, всички споделят мнението, че за да са истински мъже, те трябва да са мили, грижовни и да закрилят своите партньорки. На пръв поглед изглежда, че „меката мъжественост“ не е повлияла много на тези момчета, но не трябва да се забравя, че точно това държание и отношение към жените е една от най-характерните черти на „момчетата-цветя“.

След като разгледахме как корейските вълни стимулират азиатците да преосмислят истинското значение на термина „автентична мъжественост“, нека насочим вниманието си на Запад. Описвайки мъжката идентичност на К-поп звездите, Чун (2011: 165) използва думи като „пластична“, „трансформираща се“ и „хибридна“. Точно тези характеристики, които Чун дава, са именно главната причина К-поп идолите да жънат такъв успех в световен мащаб и да имат милиони фенове. Перфектен пример за известната женска красота, която притежават повечето от момчетата К-поп звезди, са членовете на групата „Енхайпен“ – Джейк, Хисън, Сонхун и Ники. Разбира се, че не трябва да се подценяват техните таланти и заложи, но е факт, че нетипичната им външност и различната форма на мъжественост, която те олицетворяват, са едни от най-важните и уникални качества на К-поп звездите като цяло. Проучване на Андерсон (2014) разкрива как, когато са питани, К-поп феновете почти винаги си признават, че интересът им към идолите се основава на тяхната единствена по рода си мъжественост. Андерсон добавя, че много от включилите се в нейното проучване показват една особена симпатия и привличане към „момчетата-цветя“. Феновете, смята тя, също толкова силно се впечатляват и от отсъствието на насилие, голота и еротично съдържание във видеата на К-поп песните, за разлика от тези на

западните музикални продукции. Като извод може да се отбележи, че „крехкостта“ на момчетата в К-поп индустрията и техният (вероятно) невинен характер са изключително ценени от феновете им по цял свят. Въпросът „Успели ли са мъжественостите в К-поп обществото да променят хегемонния идеал?“ обаче остава. Можем да смятаме, че са успели. Социологът Чуа (2012) го потвърждава. Според него корейската, както и японската поп култура наистина са направили невъзможното – те са успели да „пречупят разбиранията и вижданията на хората в цял свят в полза на двете държави“ (Чуа, 2012: 122). Тези негови думи могат и трябва да се прилагат към разглеждането на всички теми, свързани с разнообразните мъжествености и тяхната трансформация. Ако Корейската вълна е способна да пречупи разбиранията за мъжественост, както твърди Чуа, то тогава със сигурност е способна да изкорени изцяло старите виждания и да изгради нови.

* * *

В този последен параграф нека обобщим всички заключения и да отговорим на въпросите, повдигнати в началото на тази писмена работа. Цялото проучване беше направено с цел азиатските мъжествености да бъдат наистина разбрани и следователно прочитайки изследването, всеки читател да може да формира собствено обективно и оправдано мнение по темата. Първият въпрос, зададен в разработката, беше „Какво е предизвикало появата на тези пренебрегнати мъжествености в обществото?“ и отговорът му се намира в задълбоченото изследване на историческото развитие на азиатските мъжки идентичности. Тази работа нарочно акцентира върху влиянието на феминизацията на Азия от Запада след Втората световна война. Може да се счита, че точно тя е довела до появата на маргинализираните мъжествености в Азия, като *отаку* и „момчетата-цветя“ например. Източно-азиатското мъжко его е било дълбоко ранено, а тяхната гордост - срината; единственият начин да се противопоставят на наложения западен хегемонен модел е да не се придържат към въпросния стандарт, дори и това да е означавало, че те ще бъдат отцепени и „прокудени“ от обществото. Относно втория повдигнат въпрос „Успяла ли е многобройността на тези потиснати групи да разклати популярността на баналния хегемонен модел?“, отговорът е ясен: „Да, със сигурност е успяла“. Тук може да възникне въпросът защо в тази разработка второстепенните групи мъже се определят като многобройни и на него може да се отговори така: само защото обществото избира да ги игнорира не означава, че те не са навсякъде. Тази „мека сила“, която те притежават, в комбинация с огромните им интернационални фен групи наистина са успели да променят мнението на цял свят относно тези мъже. В края на това проучване не е изключено да възникне въпросът „Възможно ли е всичко това да е част от някакъв грандиозен план на Източна Азия да възстанови честта на мъжете си и да отнеме мястото на западния хегемонен идеал в социалната стълбича?“. Малко вероятно. Всъщност дори и това действително да е така, може би не би било толкова лоша идея, защото, както казват Конел и Месершмид (2005, цитирани по Клоуз, 2016), появата на нови и алтернативни видове мъжествености е задължителна, за да продължи културното развитие и напредъкът в полза на егалитарните междуполови отношения.

Библиография:

1. Кастро-Васкес и Киши, 2003: Castro-Va'zquez, G., & Kishi, I. (2003). Masculinities and Sexuality: The case of a Japanese top ranking senior high school. *Journal of Gender Studies*, 12(1), 21–33. <https://doi.org/10.1080/0958923032000067790>
2. Клайд, 2021: Clyde, D. (2021). Flying on borrowed feathers: identity formation among gender-variant anime fans in the U.S. *Feminist Media Studies*, 21(6), 1050–1053. <https://doi.org/10.1080/14680777.2021.1959371>
3. Клоуз, 2016: Close, S. (2016). Fannish Masculinities in Transition in Anime Music Video Fandom. *Transformative Works and Cultures*, 22. <https://doi.org/10.3983/twc.2016.0713>
4. Конел и Месершмид, 2005: Connell, R. W., & Messerschmidt, J. W. (2005) 'Hegemonic Masculinity: Rethinking the Concept', *Gender & Society*, 19(6), pp. 829–859. <https://doi.org/10.1177/0891243205278639>
5. Корниец, 1994: Cornyetz, N. (1994). Fetishized Blackness: Hip Hop and Racial Desire in Contemporary Japan. *Social Text*, 41, 113–139. <https://doi.org/10.2307/466835>
6. Корниец и Винсент, 2010: Cornyetz, N., & Vincent, K. (2010). Japan's lost decade and its two recoveries: On Sawaragi Noi, Japanese Neo-pop and anti-war activism. In C. Cassegard (Ed.), *Perversion and modern Japan: psychoanalysis, literature, culture* (1st ed.) (pp. 39-59). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203880425>
7. Корниец и Винсент, 2010: Cornyetz, N., & Vincent, K. (2010). The corporeal principles of the national polity: The rhetoric of the body of the nation, or the state as memory-apparatus. In Y. Nagahara (Ed.), *Perversion and modern Japan: psychoanalysis, literature, culture* (1st ed.) (pp. 61-100) (G. Walker, Trans). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203880425>
8. Кувахара, 2014: Kuwahara, Y. (2014). That's My Man! Overlapping Masculinities in Korean Popular Music. In C. S. Anderson (Ed.), *The Korean Wave: Korean Popular Culture in Global Context* (pp. 117-131). Palgrave Macmillan. <https://doi.org/10.1057/9781137350282>
9. Луи и Лоу, 2003: Louie, K., & Low, M. (Eds.). (2003). "Beautiful boys made up as beautiful girls": anti-masculine taste in Qing China. In C. Wu (Ed.), *Asian Masculinities: The Meaning and Practice of Manhood in China and Japan* (pp. 19-40) Taylor & Francis Group.
10. Луи и Лоу, 2003: Louie, K., & Low, M. (Eds.). (2003). Chinese, Japanese and global masculine identities. In K. Louie (Ed.), *Asian masculinities: The meaning and practice of manhood in China and Japan* (pp. 1-15) Taylor & Francis Group.
11. Луи и Лоу, 2003: Louie, K., & Low, M. (Eds.). (2003). Mr Butterfly in Defunct Capital: "soft" masculinity and (mis)engendering China. In Y. Wang (Ed.), *Asian Masculinities: The Meaning and Practice of Manhood in China and Japan* (pp. 41-55) Taylor & Francis Group.
12. Луи и Лоу, 2003: Louie, K., & Low, M. (Eds.). (2003). The Emperor's sons go to war: competing masculinities in modern Japan. In M. Low (Ed.), *Asian Masculinities: The Meaning and Practice of Manhood in China and Japan* (pp. 81-99) Taylor & Francis Group.
13. МакЛеланд, Нагаике, Суганума и Уелкер, 2015: McLelland, M., Nagaike, K., Suganuma, K., & Welker, J. (Eds.). (2015). A Genealogy of Boys Love: The Gaze of the Girl and the Bishōnen Body in the Prewar Images of Takabatake Kashō. In B. Hartley (Ed.), *Boys love manga and beyond: History, culture, and community in Japan* (pp. 21-41). University Press of Mississippi.
14. МакЛеланд, Нагаике, Суганума и Уелкер, 2015: McLelland, M., Nagaike, K., Suganuma, K., & Welker, J. (Eds.). (2015). Do Heterosexual Men Dream of Homosexual Men?: BL Fudanshi

- and Discourse on Male Feminization. In K. Nagaike (Ed.), *Boys love manga and beyond: History, culture, and community in Japan* (pp. 189-209). University Press of Mississippi.
15. МакЛеланд, Нагаике, Суганума и Уелкер, 2015: McLelland, M., Nagaike, K., Suganuma, K., & Welker, J. (Eds.). (2015). Regulation of Manga Content in Japan: What Is the Future for BL? In M. McLelland (Ed.), *Boys love manga and beyond: History, culture, and community in Japan* (pp. 253-273). University Press of Mississippi.
 16. Месершмид, Меснер, Конел и Мартин, 2018: Messerschmidt, J. W., Messner, M. A., Connell, R., & Martin, P. Y. (Eds.). (2018). Hegemonic, Nonhegemonic, and "New" Masculinities. In J. W. Messerschmidt & M. A. Messner (Eds.), *Gender reckonings: New social theory and research* (pp. 35-56). New York University Press. <https://doi.org/10.18574/9781479866342>
 17. Сайто, Винсент, Лоусон и Азума, 2011: Saitō, T., Vincent, K., Lawson, D., & Azuma, H. (2011). *Beautiful fighting girl*. University of Minnesota Press.
 18. Сонг, 2004: Song, G. (2004). *Fragile scholar: Power and masculinity in Chinese culture*. Hong Kong University Press.
 19. Сонг, 2016: Song, G. (2016). Changing masculinities in East Asian pop culture. *East Asia Forum Quarterly*, 8, 3-5. <https://www.eastasiaforum.org/2016/07/26/changing-masculinities-in-east-asian-pop-culture/>
 20. Федотов, 2013: Федотов, А. (2013). *Корея. Корейско странознание*. Университетско Издателство „Св. Климент Охридски“.
 21. Фрющюк и Уолтхол, 2011: Frühstück, S., & Walthall, A. (2011). Love Revolution: Anime, Masculinity, and the Future. In I. Condry (Ed.), *Recreating Japanese men* (pp. 206-222). University of California Press. <https://doi.org/10.1525/9780520950320>
 22. Фрющюк и Уолтхол, 2011: Frühstück, S., & Walthall, A. (2011). *Recreating Japanese men*. University of California Press. <https://doi.org/10.1525/9780520950320>
 23. Фрющюк и Уолтхол, 2011: Frühstück, S., & Walthall, A. (2011). Where Have All the Salarymen Gone? Masculinity, Masochism, and Technomobility in Densha Otoko. In S. Napier (Ed.), *Recreating Japanese men* (pp. 125-141). University of California Press. <https://doi.org/10.1525/9780520950320>
 24. Чуа, 2012: Chua, B. H. (2012). *Structure, audience and soft power in East Asian pop culture*. Hong Kong University Press.
 25. Чiu, 2018: Chiu, A. (2018, 3 August). 'Asian, ew gross': How the 'Crazy Rich Asians' movie could help change stereotypes about Asian men. *Washington Post*.
 26. Чон, 2010: Jeong, K. Y. (2010). *Crisis of gender and the nation in korean literature and cinema: Modernity arrives again*. Lexington Books.
 27. Чун, 2011: Jung, S. (2011). *Korean masculinities and transcultural consumption: Yonsama, Rain, Oldboy, K-Pop idols*. Hong Kong University Press.
 28. Шимизу, 2012: Shimizu, C. P. (2012). *Straitjacket Sexualities: Unbinding Asian American Manhoods in the Movies*. Stanford University Press.
 29. Ян, 2014: Yang, H. (2014). Flower boys on campus: performing and practicing masculinity. *Journal of Gender Studies*, 23(4), 391–408. <https://doi.org/10.1080/09589236.2013.795112>